

Μπροστά του γονατισμένος ήταν ένας ηλικιωμένος αρχοντάθρωπος.

— Πάρε άμέσως δέκα από τους καλύτερους στρατιώτες τής σωματοφυλακῆς μου, πήγαινε στο βασίλειο τῶν Μοιρολάτρων καὶ πές τοῦ Βασιλόπουλου νά ἔλθει άμέσως ἐδῶ, μαζί σου, γιατί θέλω νά τόν στεφανώσω με τήν κόρη μου τῆ Βασιλοπούλα. Πήγαινε !

Κι ἔφυγε ὁ ἀρχικαγκελάριος με τους δέκα σωματοφυλάκες καὶ πήγε στο βασίλειο τῶν Μοιρολάτρων, ὅπου ζήτησε νά δεῖ τὸ Βασιλόπουλο.

Τόν ὀδήγησαν σέ μιὰ σκηνή. Καθισμένο σέ ξύλινο σκαμνί, ἔμπρός σέ χοντροτελεκημένο σανιδένιο τραπέζι, ἕνα νέο παλικάρι διάβαζε κάτι χαρτιά. Καὶ με τήν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του εἶδε με ἀπορία ὁ ἀρχικαγκελάριος πῶς τὰ χαρτιά αὐτὰ εἶχαν τῆ χρυσῆ βούλα τοῦ εξαδέλφου Βασιλιᾶ.

Τὸ παλικάρι φοροῦσε ἄστρα μάλλινα ροῦχα, καὶ δὲν

ξεχώριζε καθόλου ἀπὸ τους ἄλλους στρατιώτες πού τόν περιτριγύριζαν, μόνο πού στῆ μέση εἶχε μιὰ πολυφρεμένη πέτσινη ζώνη ὅπου διακρίνονταν ἕνας μαῦρος λειῆς.

Καὶ ὅμως μπροστά του, γονατισμένος, ἦταν ἕνας ἡλικιωμένος ἀρχοντάθρωπος, πλουσιοντυμένος, με χρυσοκέντητα βελουδένια ροῦχα, καὶ στὸ χέρι βαστοῦσε ἕνα πολύτιμο ἀσημένιο κουτί. Με σεβασμὸ περίμενε νά τελειώσει ὁ νέος τὸ διάβασμά του γιὰ νά τὸν προσφέρει.

Τὸ παλικάρι σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ εἶδε τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ θείου Βασιλιᾶ.

— Ποιὸς εἶσαι καὶ τί θέλεις ; ρώτησε.

— Ζητῶ τὸ Βασιλόπουλο, τὸ γιὸ τοῦ Βασιλιᾶ τῶν Μοιρολάτρων, ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχικαγκελάριος.

— Ἐγὼ εἶμαι, εἶπε τὸ Βασιλόπουλο. Λέγε, τί θέλεις ;
 Ἄν καὶ τόσο ἀπλὰ ντυμένος, τὸ ὕφος καὶ ἡ στάση του εἶχαν τέτοια ἀρχοντιά, πού ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ θείου Βασιλιᾶ ἔπεσε στὰ γόνατα.

— Ἀφέντη ! εἶπε. Ὁ Βασιλιᾶς ὁ θεῖος σου καὶ Ἄρχοντάς μου μ' ἔστειλε νά σοῦ πῶ νά ἔλθεις άμέσως μαζί μου στο βασίλειό του, γιατί θέλει, λέει, νά σέ στεφανώσει με τήν κόρη του τῆ Βασιλοπούλα.

Τὰ μάτια τοῦ Βασιλόπουλου ἄστραψαν, μὰ κρατήθηκε.
 — Πές τοῦ Ἄρχοντά σου πῶς προσταγές δὲ δέχομαι, εἶπε. Ἐγὼ δὲ θὰ ἔλθω. Δὲ θέλω ὅμως νά φύγεις ἔτσι, με ἄδειανὰ χέρια. Μιὰ φορὰ ὁ Ἄρχοντάς σου ἔκανε ἕνα δῶρο στὸν πατέρα μου, τὸ Βασιλιᾶ. Τότε δὲν ἤμασταν σὲ κατάσταση νά τοῦ ἀνταποδώσομε τήν εὐγένεια. Μὰ τώρα θὰ σοῦ δώσω νά πᾶς στὸν Ἄρχοντά σου δῶρο ἄξιο τῆς τιμῆς πού μοῦ κάνει, διαλέγοντας ἑμένα μεταξὺ ὄλων, γιὰ νά γίνω γαμπρός του καὶ ἄντρας τῆς κόρης του τῆς Βασιλοπούλας.

Κι ἔκαμε νόημα τοῦ Πολύκαρπου, πού βγήκε εὐθύς, πήδηξε στὸ ἄλογό του καὶ πηλάλα ἀνέβηκε στὸ παλάτι, ὅπου ξεκαβαλίκεψε, καὶ τρεχάτος μπῆκε στὴν τραπεζοαία.

Ὁ Βασιλιᾶς ἔπαιξε σκάκι με τήν κυρα - Φρόνηση.